

hvad saa? Ja, saa siger Udvalget videre: „saa maatte selvfølgelig en tilsvarende Nedsættelse af Forsikringspræmien finde Sted“. Og det er da ogsaa klart, at hvis man vil nedsætte Renten, saa taler Ret og Billighed for, at man da i hvert Tilfælde ogsaa maa nedsætte Præmien. Men nu spørger jeg ærede Medlemmer: Tror man, at man ved denne Udtalelse har sigtet til de Personer, som havde faaet tillagt Rente-nydelse, og om hvilke der udtrykkeligt staar i Loven, at naar de har faaet tillagt Rente, skal de ikke mere svare Præmie; de er altsaa ganske uinteresserede i denne Nedsættelse af Præmien, og det vilde jo være en rar Trøst at give disse Invalidere, som nu nyder Renten uden at betale for den, hvis man sagde til dem: Ja, fremtidig bliver Præmien sat ned. De vil jo bare svare: Vi skal ingenting betale, saa det er en daarlig Trøst. Selv ved den mest velvillige Fortolkning af dette Folketingsudvalgs Betænkning kan man slet ikke, som man har gjort, paaberaabe sig den til Fordel for med tilbagevirkende Kraft at ville berøve Folk deres velerhvervede Rettigheder. Tværtimod taler den afgjort for, at dette kan man ikke gøre, og der var da heller ingen, der paa det Tidspunkt havde tænkt sig, at man kunde gøre noget saadant.

Det ærede Medlem Hr. Kr. Kristensen udtalte, at han vilde ikke ind i en juridisk Debat, og det kan jeg saamænd saa godt forstaa, saa jeg behøver ikke at komme nærmere ind paa det; det vilde være en Kamp mod Vejrmøller. Og naar det ærede Medlem siger, at for Lægfolk er det tidt højst forvirrende at overvære en Diskussion om et juridisk Emne mellem Jurister, saa kan jeg saa inderligt give ham Ret deri. Maa jeg blot tilføje, at det er ogsaa en utaknemlig Opgave for Jurister for et Lægmandsauditorium at diskutere et juridisk indviklet Spørgsmaal, men jeg trøster mig med, at dette ikke er mere indviklet, end at almindelig sund Lægmandsforstand saa udmærket godt kan følge med deri, og der har slet ikke her i Rigsdagen til Dato været nogen som helst Diskussion mellem Jurister om det juridiske Spørgsmaal; jeg har ganske vist udtalt mig fra et juridisk Synspunkt, men Kæmperne fra den anden Side har hidtil manglet.

Ministeren for Sundhedsvæsen (Rubow): Jeg skal paa dette Tidspunkt fatte mig i stor Korthed. Jeg skal blot sige til den ærede Ordfører Hr. Borgbjerg, at det

er rigtigt nok, at Ændringerne i § 1 betyder Skærpelser. Det er Skærpelser, som vi har ment nødvendige for at gardere Invalidforsikringen mod Indmeldelse af Medlemmer i Sygekasserne, som i Virkeligheden er Invalidere, inden de forsikres. Man vil gennemføre eller ønsker at gennemføre det Princip, som, hvis man overfører det til anden Forsikring, svarer til, at man ikke ønsker at forsikre et Hus, der allerede er brændt, mod Ildebrand. Det, det ærede Medlem citerede af Bemærkningerne til Indenrigsminister Bergs Forslag i 1921, var naturligvis meget interessant; men det er jo slet ikke afgørende for den juridiske Bedømmelse af Spørgsmaalet om Rentens Nedsættelse. Den afdøde Indenrigsminister sagde, at han vilde søge Forsorgen for Invaliderne løst gennem Forsikring; men der nævnes jo i selv samme Sætning Ordet „Forsorg“, og selv om denne Sætning er lidt uklart skrevet, kommer vi ikke bort fra, at Invalidforsikringsloven er en Blanding af Forsorg og Forsikring.

Saa talte det ærede Medlem om Kommunernes Tilskud. Ja, det er jo ingen Nytte til at gentage, hvad jeg sagde før. Det er jo saaledes, at hvis man vil fortolke Loven paa den Maade, at „særlige Tilfælde“ betyder næsten alle Tilfælde, saa har det ærede Medlem Ret; men hvis man vil fortolke den saaledes, at „særlige Tilfælde“ er Undtagelsestilfælde, saa har jeg Ret. Det er en rent sproglig Strid, som ikke fører til noget. Jeg mener vedblivende, at jeg har Ret.

Det ærede Medlem Hr. Johannes Lou har vist paa et enkelt Punkt misforstaaet mig. Jeg fremhævede stærkt, at der blev sagt, at den Invaliderende, der blev givet efter denne Lov, var 800 Kr.; men jeg ønskede ikke i nogen Grad at befri Staten for Garantien for, at Renten udbetales, og det staar jo ogsaa udtrykkeligt i Loven, og den Paragraf, som angaar Garantien for Rentens Udbetaling, er jo uforandret gaaet over i det nye Lovforslag. Naturligvis maa Staten staa ved den Garanti, den har givet.

Det ærede Medlem Hr. P. Munch sagde, at naar man virkelig kun gav en snæver Kreds af de vanskeligst stillede Rentenydere Hjælp efter Kommuneparagraffen, saa kom de andre ind under Fattighjælp. Det ærede Medlem har sagt det en Gang før; men kommunal Hjælp til vanskeligst stillede Rentenydere er nu en Gang ikke Fattighjælp; det staar i §§ 61 og 63 i Fattighjælploven og i § 26 i denne Lov. Dernæst